

Obraz Doriana Graye

Hana Hegerová

Střelte si páni na ty růže,
z těch kytky nikdy nevadne,
ten pugét ze střelnice u "Černé krasavice"
vám léty omládne.

Jednou malíř na střelnici
z pultu zvedl pušku,
jedno oko zakryl řasou
druhým hlídal mušku.
Trefil růži každou ranou,
papírovou, malovanou,
až z nich pugét byl,
pak mě pozval do hospody,
z který vedly dlouhý schody
na půdu, kde žil,
na půdu, kde žil.

Říkal tomu ateliér,
měl tam věci zvláštní,
polámaný, vodhozený,
jako zbytky vášní.
Vyprávěl mi až do rána
o portrétu Doriana
příběh prastarej,
o tom jak se obraz měnil
podle toho, co si prožil
pan Dorian Gray,
pan Dorian Gray.

Střelte si páni na ty růže...

Uhranul mě abych nahá
modelem mu stála,
k obrazu, kterým bych mladá
navždy se stala.
Snad že se mi ten obraz líbil,
snad že se mi malíř líbil,
stoupla jsem si tam.
Potom přes to malování,
došli jsme až k milování,
obraz ještě mám,
obraz ještě mám.

Visel obraz nad střelnicí
už ho nemám ráda,
připomíná, že mi mládí
ukazuje záda.
Snad se malíř málo snažil,
obraz se mu nepodařil,
nemění svou tvář.
Já však každou novou poutí
stárnu víc a to mě rmoutí,
že byl malíř lhář,
že byl malíř lhář.